

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-21/02
Бања Лука, 16.5.2003. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајић Петра, као председника вијећа, Бајагић Здравка, Нинић Јанка, Осмић Дарка и Вишњић Драге, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице К. Н. из К., коју заступа пуномоћник А. Д. адвокат из С., против тужене Г. Ј. из К., коју заступа пуномоћник С. Љ., адвокат из С., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене против пресуде Окружног суда у Б.Л. Гж-516/00 од 10.8.2001. године на сједници одржаној 16.5.2003. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у С. П-184/99 од 29.10.1999. године обавезана је тужена да тужитељици плати 500 КМ са законском каматом почев од 16.2.1996. године до исплате, те да јој накнади трошкове спора у износу од 425 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Б. Л. Гж-516/00 од 10.8.2001. године жалба тужене се одбила и првостепена пресуда потврдила.

Благовремено изјављеном ревизијом тужена побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се нижестепене пресуде преиначе тако што би се тужбени захтјев одбио или укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељица је оспорила наводе ревизије и предложила да се ревизија одбаци односно одбије.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

У овој парници тужитељица тражи да јој тужена врати новчани износ од 500 КМ кога је дала туженој на основу купопродајног уговора.

Међу странкама није спорно да је тужена примила од тужитељице спорни износ од 500 КМ. Спорно је само питање по ком правном основу је туженој исплаћен овај износ, чије враћање тражи тужитељица и, зависно од тога, да ли је тужена дужна вратити тужитељици овај износ.

Оба нижестепена суда позивајући се резултате расправе утврдили су да су тужитељица и тужена закључиле усмени купопродајни уговор према коме је тужена продала тужитељици своје покретне ствари за купопродајну цијену од 500 КМ, да је овај уговор у цијелости реализован, да су се покретне ствари налазиле у кући тужене, у коју се тужитељица, након добровољног и привременог напуштања од стране тужене, уселила на основу одлуке надлежног органа управе, да

се тужена иза тога вратила у своју кућу и све ствари које су биле предмет уговора уз пристанак тужитељице преузела у посјед и да се тужитељица истовремено и добровољно иселила из те куће.

Полазећи од овог утврђења, које не може бити предмет побијања у овом ревизијском поступку с обзиром на изричиту забрану садржану у одредби члана 385. став 3. Закона о парничном поступку (даље: ЗПП) – нижестепени судови су правилно закључили да су странке споразумно раскинуле купопродајни уговор и да је тиме престао да постоји правни основ који је постојао у вријеме исплате купопродајне цијене од 500 КМ од стране тужитељице, услијед чега тужена више нема правног основа да задржи корист коју је прибавила у вези са закљученим уговором. Зато је правилно схватање другостепеног суда да је тужитељица, која је у вези извршења овог уговора исплатила туженој 500 КМ, који је престао - правно неосновано осиромашена за тај износ и да у смислу члана 210. став 2. Закона о облигационим односима има право да захтијева реституцију од тужене, као обогаћеног лица.

Неоснован је ревизијски навод тужене, кога је истакла у и поступку пред нижестепеним судовима, да је утужени износ примила по основу уговора о поклону и да се нису оствариле законске претпоставке за његов опозив, јер су нижестепени судови из проведених доказа и утврђених чињеница правилно утврдили да странке нису закључиле овај уговор.

Према томе, и Врховни суд налази да је правилно примијењено материјално право када је усвојен тужбени захтјев. Зато је ревизију ваљало одбити као неосновану и ријешити као у изреци (члан 393. ЗПП).

Предсједник вијећа
Бајић Петар

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка